

Tình Bạn

MacDung



ình bạn thật sự cực kỳ quý hiếm, nếu không nói là khó có. Bởi vậy mới có câu nói rất hay: Mỗi người đều tự nhận mình là bạn, và chỉ có đũa khùng mới tin. Không gì phổ biến bằng tiếng bạn, và cũng không gì hi hữu bằng tình bạn.

Câu chuyện xảy ra vào một chiều mà ngọn lửa bùng lên dữ dội. Không biết ai bất cẩn trong việc bếp núc, hay có người đã đốt lửa mà lúc dập không hết hẳn, mới sinh ra đám cháy. Ngọn lửa vào mùa khô bốc lên rất nhanh, không sao dập được. Mấy mái tranh nằm cạnh một thửa ruộng, tiếp giáp với cánh rừng thưa, phút chốc cháy rụi với tiếng kêu la í ới. Người chạy ra, kẻ chạy vào, lo túm giữ những món đồ gọi là cực quý, không thể rời xa. Và như vậy không ai còn để ý đến đàn gia cầm mà chuồng không lúc nào xa nhà, bởi cái tính lo xa phòng nhờ có kẻ trộm...

Câu chuyện đám cháy khiến con người ai cũng quan tâm, nhưng có hai kẻ rất thích thú vì từ nay không còn ai quản thúc mình, và như vậy cuộc sống mới thật sự tự do với thiên nhiên hùng vĩ không ai thống trị. Hai kẻ đó không phải con người, cũng không phải đồng loại, mà chúng chính là Vịt Xám và chú gà trống lai có đôi cánh cực khỏe của giống gà rừng - Người ta gọi nó là Trống Đỏ, bởi toàn thân nó hầu như nhuộm đỏ, chỉ sót lại những chiếc lông cánh cứng, nhọn, xen trong mớ lông tơ sẫm một màu...

Hai con vật chơi với nhau như bạn bè vì một sự nhầm lẫn ban đầu mà sau này cả hai mới nhận ra. Nguyên do chủ yếu là khi gà mẹ ấp con thì có một cái trứng nằm hoài không chịu nở. Phải hơn mười ngày sau thì Vịt Xám ra đời, một chú vịt được sinh ra trong một gia đình toàn là gà mới lạ chứ!...

Dù gì đi nữa Vịt Xám cũng là con do một mẹ gà ấp ra, không ai có thể chối cãi được. Nhưng khổ nỗi khi nó lớn lên thì tập tính và sinh hoạt lại không giống đàn gà. Đã là gà ai mà chẳng biết mổ ăn, riêng Vịt Xám lại không, nó chỉ ăn theo cách của mình là rĩa bằm bập tất tạt những thứ gì mò ra. Có những hôm nó mãi miết mò ốc dưới ruộng sâu, quên mất cả mẹ gà đang mỏi mòn chờ đợi. Điều này cũng đúng với câu ca dao của đồng nội, cảnh tượng thật hiếm thấy:

Mẹ Gà con Vịt chắt chiu

Qua sông con nôi, mẹ chìm, mẹ kêu.

Đồng xanh con đuổi mỗi chiều

Bờ cò mẹ đợi, bóng xiêu mỗi mòn.

Vịt Xám đã lớn lên trong một gia đình như thế đấy! Và ở đó nó còn một người bạn rất thân thiết mà lúc đầu cả hai cứ ngỡ mình là anh em với nhau mới chết chứ...

Trống Đỏ lớn lên bên cạnh Vịt Xám với dáng đi hùng dũng của “đấng nam nhi”. Nó có sức khỏe và sự dẻo dai hiếm thấy ở một chú gà lai, điều mà giống gà nhà không có. Ngoài những ưu điểm nói trên, Trống Đỏ còn bay rất giỏi, hơn cả Vịt Xám mới ghê chứ!

Nhưng có một việc mà Trống Đỏ không tài nào học được ở Vịt Xám là bơi trong nước. Điều này là tất nhiên, bởi loài gà vốn sợ nước và không thể nào bì được với Vịt Xám trong chiếc áo chẳng bao giờ thấm dầm...

Khi đám cháy diễn ra Vịt Xám và Trống Đỏ đang đi tận sâu trong rừng. Lúc chúng quay về thì mọi việc đã tan hoang. Cái chuồng quen thuộc không còn. Bóng con người cũng biến mất theo căn nhà bây giờ chỉ còn là đống tro than nóng ấm. Hàng xóm của Vịt Xám và Trống Đỏ cũng không còn ai, bởi sự biến đổi đến kinh ngạc. Chắc có lẽ mọi người đã đùm đụ nhau, cả người lẫn súc vật, đi tìm một nơi nào đó làm chỗ định cư mới.

Khi phát hiện ra mình là kẻ sống vô gia cư, cả Vịt Xám và Trống Đỏ đều lo lắng. Cả hai đã quen với những bữa ăn sáng do con người dọn sẵn, bây giờ ra thế này quả thật bất kham. Nhưng sau khi suy đi, nghĩ lại, cả

hai cảm thấy như vậy lại tốt hơn. Từ đây chúng tha hồ đi lại trong cánh rừng và tự cho phép mình cái quyền lớn là làm chủ nó.

Những ngày đầu sống trong cảnh hoang dã, cả Vịt Xám và Trống Đỏ đều chưa quen. Chúng thường hay trở lại cái nền đất mà trước đây mình từng sinh sống, cất tiếng kêu oang oang như những lúc bụng đói.

Rồi theo thời gian, hai con vật cũng quen dần với cuộc sống không bầy đàn và cả con người nữa. Chúng ngày một nhút nhát khi thấy bóng người, lúc họ đi chặt phá các cây cối trong rừng. Từ khi sống trong thế giới hoang dã, cả Vịt Xám và Trống Đỏ đều căm ghét hàng động này. Loài vật bao giờ cũng thích cây xanh và những nơi rậm rạp. Thế mà con người cứ luôn chặt phá chúng, đến nỗi địa bàn sinh sống của mọi loài cứ ngày một lui dần vào sâu trong rừng.

Từ khi xa cách cuộc sống chung đụng với con người, cả Vịt Xám và Trống Đỏ đều thay đổi hẳn ra. Đôi cánh Vịt Xám ngày một mạnh mẽ, có thể đưa nó bay cao và xa đến mấy trăm mét. Riêng Trống Đỏ thì không phải nói, nó trở thành con gà rừng chính thống, với một cái nhún mình khế đã bay lên tận cảnh cao. Cuộc sống tự do khiến thân thể chúng ngày một thon thả và rắn chắc hơn để thích ứng với sinh hoạt hoang dã. Thính giác của Vịt Xám và Trống Đỏ ngày một tinh tế và nhạy bén khác xa lúc trước. Cả hai đều có thể phát giác ra tiếng chân của cáo và các loài thú khác trong khu rừng mà chúng bắt đầu quen dần. Cuối cùng chỉ còn một điều mà Trống Đỏ hay than van, đó chính là đôi mắt vẫn không sao sánh bằng Vịt Xám trong bóng tối, với cái bệnh “quáng gà” như loài người thường hay gọi.

Chưa quen với cảnh mưa rừng thác lũ, Trống Đỏ vẫn hay sợ nước như ngày nào. Dưới những cơn mưa, bao giờ cũng làm nó lạnh run và luôn trốn dưới đôi cánh của Vịt Xám. Những lúc như vậy mới thấy tình bạn của chúng thật cần thiết như thế nào.

Đêm về thì có Vịt Xám trông coi. Ban ngày thì mọi vật không sao qua được đôi mắt tinh tường của Trống Đỏ. Lúc Vịt Xám mãi mê tìm mồi dưới những cái ao, hoặc các khe nước trong rừng, bao giờ Trống Đỏ cũng bay lên cành cây cao tít để trông chừng. Còn những lúc Trống Đỏ mãi miết bươi quào để tìm thức ăn, thì Vịt Xám lại trở thành người canh giữ cho bạn yên tâm tìm một bữa no.

Vịt Xám không bao giờ bỏ cái tính cẩn trọng khi quan sát Trống Đỏ đang ăn. Nó thường thu mình, gác cằm lên bộ lông bóng mượt với đôi mắt lảo liên nhìn quanh quất. Hễ có bất cứ nghi ngại nào là Vịt Xám lại kêu lên oang oang. Tiếng kêu của Vịt Xám trong thế giới hoang dã bắt đầu biến đổi, khác hẳn với ngày nào. Có thể nói bây giờ Vịt Xám trông giống các chú vịt trời hơn nhiều, so với những lời mà ngày xưa mẹ nó thường nhận định.

Nhưng thiên nhiên hoang dã bao giờ cũng chứa đựng nhiều sự bất trắc. Cuộc sống hai con vật mới thoát ly loài người khiến một con cáo mê tơi. Loài cáo có cái đuôi xồm và tai to, với bốn chân cao rất nhanh nhẹn. Đối với nó, Trống Đỏ và Vịt Xám đúng là miếng mồi ngon, khiến nó từng nhỏ nước dãi khi nhìn vào bọn chúng. Con cáo này có cái đuôi to khác thường, tựa như cây chổi lông bồm xồm, ngoe nguẩy trong không trung. Từ khi trông thấy nó, Vịt Xám và Trống Đỏ gọi là Đuôi Xồm...

Đuôi Xồm rất ranh ma! Nó nổi tiếng trong khu rừng với nhiều mảnh khỏe săn bắt các chú gà rừng ngờ nghệch. Đuôi Xồm ít khi thất bại trong việc săn đuổi con mồi một khi đã ngấm vào. Sự xuất hiện của Vịt Xám và Trống Đỏ khiến nó rất thích, nhất là chú gà mới lớn với bộ lông tơ óng ả cực đẹp.

Lần đầu tiên Trống Đỏ đối mặt với Đuôi Xồm vào một chiều mà Vịt Xám mãi mê săn mồi, nó quên mất người bạn vừa mới trải qua trận mưa nên còn cùm rúm trong bộ lông mượt nước. Thế rồi Đuôi Xồm xuất hiện không một tiếng động sau lùm cây. Con cáo len lén bò về phía Trống Đỏ, chờ đợi thời cơ tốt là nhảy ra vồ. May mắn là Đuôi Xồm quá say mồi nên quên mất những cành lá phủ rợp xung quanh. Khi cách Trống Đỏ khoảng hơn một sải tay, nó vừa nhóm người định phóng ra thì một cành cây gãy đánh cách. Trống Đỏ nghe tiếng động liền hốt hoảng bay lên, vừa may thoát được miếng vồ của con cáo. Tiếng la Trống Đỏ khiến Vịt Xám giật mình. Nó vội vàng chạy đến dưới gốc cây, nơi Trống Đỏ đang đậu. Mất mồi con cáo quay sang đối phó với Vịt Xám. Nhưng lúc này Trống Đỏ đã lấy lại bình tĩnh nên kêu to lên:

- Quác, quác... Cáo... Cáo... Quác, quác...

Con cáo vừa định nhảy vồ thì Vịt Xám đã bay lên không. Sau đó nó vẫy đôi cánh cực khỏe, liên tục vỗ vào mặt Đuôi Xồm. Con cáo không sao ngờ Vịt Xám khỏe như thế, nên bất thành linh ngã ngửa ra bởi cú đánh vỗ mặt. Nó vừa xoay người đứng lên, lại nhận ngay mấy cú đá của Trống Đỏ. Đuôi Xồm hốt hoảng lùi nhanh ra sau thủ bộ. Nhưng khi nó định thần được thì Vịt Xám và Trống Đỏ đã chạy mất.

Từ ngày đó, mối hận giữa con cáo với Vịt Xám và Trống Đỏ càng gia tăng. Đuôi Xồm nung nấu trong lòng sự quyết tâm, phải ăn cho được hai con vật đã cả gan đánh nhau với nó. Trong rừng chưa có con gà nào dám đối đầu với cáo. Nếu thấy Đuôi Xồm, bọn chúng lập tức lùi mất chẳng thấy tăm hơi. Đây là lần đầu tiên Đuôi Xồm bị gà và vịt cùng nhau tấn công... Nó nghĩ mà thấy ức lắm lắm...

Thật ra Trống Đỏ không đủ can đảm khi đối đầu trực diện với con cáo. Nó chỉ thấy nguy cấp đang rơi xuống đầu bạn, liền lẫn xả vào bất chấp hiểm nguy. Chính điều này khiến con cáo bất ngờ nên mất thế chủ động. Sau này khi nghĩ lại chuyện cũ Trống Đỏ vẫn còn run sợ. Nếu lúc ấy không có Vịt Xám, nó đã chạy mất biến, còn đâu nói chuyện đánh nhau với gã cáo hung ác.

Từ ngày suýt chết trong tay Đuôi Xồm, cả Trống Đỏ và Vịt Xám đều đề cao cảnh giác. Bất cứ tiếng động nào gây ra cách đó mấy mét, đều làm bọn chúng ngẩn cao đầu chuẩn bị bay lên.

Tình hình này nguy hiểm lại rơi vào Vịt Xám. Nó không thể nhảy lên rồi bay như Trống Đỏ. Muốn bay được, Vịt Xám phải chạy lấy đà một khoảng xa mới nhấc người rời khỏi mặt đất. Trống Đỏ mất mấy hôm mới nghĩ ra một biện pháp an toàn tuyệt đối: Tắt hết là chọn những chỗ quang đãng để đôi bạn sinh hoạt. Nếu không như vậy, sớm muộn gì bọn chúng sẽ làm mồi cho cáo mất thôi...

Nhưng... những nơi trống trải thường không có nhiều thức ăn... Như vậy là chúng tự làm khó mình rồi còn gì...

Trống Đỏ chợt nảy ra một sáng kiến. Nó bắt Vịt Xám ra chỗ mảnh ruộng ven rừng để xem lũ vịt trời bay. Bọn chúng có cái tài khiến Vịt Xám phải nể phục là, cứ nhắc người vỗ cánh đã bay lên cao.

Thế là từ hôm đó Vịt Xám phải bắt chước lũ vịt trời tập bay. Nó rất cần mẫn luyện tập nên mười mấy ngày sau người liền tót lại, săn chắc đến không ngờ. Bây giờ nhìn nó bước đi không ai có thể nói: “đi như vịt”, được nữa...

Nhìn Vịt Xám tập bay, thỉnh thoảng Trống Đỏ lại vỗ cánh gáy vang.

- Quác, quát... Cồ lên... Cồ lên... Quác, quát...

Có hôm mãi tập luyện Vịt Xám quên mất trời sắp mưa to. Thế là khi cơn mưa trút xuống, Trống Đỏ ướt nhem nhuốc nhưng vẫn lặng thinh không nói lời nào. Tội đó Vịt Xám nhìn hình dáng thảm thương của bạn cảm thấy xót xa. Nó chỉ còn biết dang rộng đôi cánh áp ủ cho Trống Đỏ bớt lạnh, trong ngôi nhà tình bạn đầm ấm mà nó có thể tạo ra...

Những ngày tháng tập luyện rồi cũng qua. Bây giờ nhìn lại Vịt Xám khác rất xa lúc trước. Thân thể nó nhẹ nhàng vì không còn thịt thừa và mỡ. Giờ đây Vịt Xám có thể biểu diễn những thao tác cất cánh như những chú vịt trời ngoài thiên nhiên hoang dã.

Nhìn Vịt Xám, Trống Đỏ hài lòng ra mặt. Nó cảm thấy rất tự hào, vì sự thành công này mang dấu ấn của chính mình. Khi đợt tập luyện cuối cùng kết thúc, Trống Đỏ cùng Vịt Xám mạnh dạn dần bước ngày càng xa nơi cư trú quen thuộc. Chúng bắt đầu tiến sâu vào rừng và thật sự hòa nhập với muôn loài như những con vật được sinh ra từ hoang dã.

Cuộc hoang dã không chấp nhận sai sót, cho dù đó là hành động nhỏ nhất không đáng kể. Bất cứ sai lầm nào cũng đồng nghĩa với cái chết, và kẻ đáng phải nhận chính là người bắt cẩu đem sinh mạng ra đùa cợt. Vịt Xám và Trống Đỏ biết vậy nên luôn luôn tự hoàn thiện mình. Chúng thường xuyên nô đùa với những trò chơi rất có lợi cho bản thân, như: bay thi, chạy đua, và cuối cùng là đánh nhau như thật. Tất cả việc này đều mang lại cho chúng sự nhanh nhẹn và dẻo dai mà đồng loại không có được.

Ngày hoàn tất việc tập luyện cũng là ngày Trống Đỏ và Vịt Xám đối đầu thật sự với kẻ thù truyền kiếp. Con cáo không chịu buông tha con mồi. Nó theo dõi đôi bạn mấy tháng nay, với hy vọng Vịt Xám và Trống Đỏ rơi là một chút là tấn công ngay.

Dưới những cơn mưa mùa hạ, mặc dù lạnh con cáo vẫn men theo con mồi không chút mệt mỏi. Nó nhìn Trống Đỏ bằng vẻ thèm thuồng với hai hàng nước dãi chảy ra khóe mép. Nếu được Trống Đỏ, cũng giống như những gã bọ nhậu vớ bở được mồi nhắm đặc ý, khó mong có được...

Vào một buổi trưa, con cáo nấp sau một lùm cây với đôi mắt sáng rực nhìn chòng chọc vào đôi bạn gà, vịt...

Vịt Xám và Trống Đò không hề hay biết điều này. Đôi bạn đang mài miết với tổ mối mà Trống Đò vừa tìm ra, không còn hơi sức đâu ngó nhìn quanh quất. Và khi con cáo men theo bờ cỏ dại, tiến lại gần thì bất ngờ Vịt Xám quay đầu về hướng ấy...

- Cạp, cạp! Cáo...Cáo...! Cạp, cạp...

Con cáo không không cho đôi thủ có thời gian hoàn hồn. Nó tấn công ngay vào Vịt Xám với miếng táp mạnh đến rợn người. Đòn đánh đầu tiên của Đuôi Xồm đã trúng đích. Đôi hàm nó nghiền vào vai Vịt Xám khiến chú vịt oằn người vì đau đớn. Cáo cáo đắc ý, định kết thúc nhanh cuộc chiến thì Trống Đò lao vào. Trống Đò dang thẳng đôi cánh với miếng đá gia truyền của dòng họ nện thẳng vào đầu Đuôi Xồm, rồi quán tít lấy với khí thế quyết tử...

- Quác, quác... Chạy, chạy đi...

Con cáo phần uất quay sang đối phó với Trống Đò. Điều này khiến nó vui hơn, bởi đối thủ nó nhắm vào đâu phải là Vịt Xám...

Trống Đò nhảy loanh quanh để tránh đôi nanh dữ tợn của con cáo. Nó cố chống đỡ, chờ cho Vịt Xám chạy thật xa mới bay lên cành cao...

Con cáo hực mồi đứng phía dưới nhìn lên, tiếc ngẩn tiếc ngơ. Nó vừa bị đối thủ cho một bài học về lối tác chiến thanh đồng kích tây đầy hiệu quả...

Vịt Xám được Trống Đò kè cạnh bên, vượt qua mấy con lạch mới dám dừng lại. Vết thương trên vai Vịt Xám tỏ ra nguy ngập khi liên tục chảy máu. Một bên cánh của nó trĩu xuống, không sao nhấc lên được, luôn vướng víu khi luồn lách qua các bụi cây...

Qua ngày hôm sau vết thương Vịt Xám mới ngừng chảy máu. Lúc này cần phải giữ không được cử động và xuống nước, nên đôi bạn phải đổi đầu với một tình huống mới. Vịt Xám không thể tự đi kiếm mồi cho mình mà phải nhờ đến Trống Đò. Và như vậy chú gà trống trở thành loài vịt bắt đực dĩ lúc nào không hay. Trống Đò phải men theo các bờ lạch để mồi ốc, bắt nhái về cho Vịt Xám ăn. Đã vậy nó cũng không yên tâm khi bỏ bạn quá lâu với một bên cánh bị thương và sự rình rập của con cáo tinh quái. Tối hôm ấy Trống Đò không bay lên cây như thường lệ. Nó nằm cạnh Vịt Xám, bên một cái ổ mà buổi chiều tự mình đi nhặt cỏ khô và cành nhỏ về lót làm chỗ nằm. Trong bóng tối của rừng sâu, cứ có một tiếng động nhỏ là Trống Đò lại ngẩng cao đầu, lo lắng nhìn quanh. Nó nhìn như thể là theo thói quen chứ không có hiệu quả, bởi loài gà thì vào buổi tối đã hóa mù với mọi vật xung quanh. Cũng may Vịt Xám bị thương ở vai chứ không phải mắt. Như vậy nó vẫn còn khả năng quan sát thay cho Trống Đò với chứng bệnh quáng gà ngăn cản tầm nhìn.

Ngày thứ ba, khi đôi bạn quay về chỗ nghỉ cũ thì trời lại đổ mưa. Con mưa lớn và kéo dài đến tối mới ngớt hạt. Lúc này lối đi phải vượt qua một thân cây bắt qua con suối nhỏ. Trống Đò hoàn toàn mù tịt, chỉ còn biết trông cậy vào đôi mắt của Vịt Xám thôi. Vịt Xám đi trước với chiếc cánh còn xệ xuống một bên hông. Trống Đò cấn vào đuôi bạn, men theo thân cây để bước. Khi hai con đi được nửa chiếc cầu, bỗng nhiên Vịt Xám chững lại. Thính giác và khứu giác báo cho nó biết có nguy cơ quanh quất đâu đây...

Khi Vịt Xám đột ngột dừng bước chính là lúc đôi tai Trống Đò phát giác ra tiếng khua khê của cành cây. Mưa đã thưa hạt, nhưng tiếng động không thể nào nhầm lẫn được. Xen lẫn trong âm thanh đầy đe dọa là tiếng chân khê khàng của loài thú ăn thịt. Cáo! Đúng là nó, không thể nào nhầm được! Tiếng chân êm nhẹ, khê hơn rất nhiều so với bước chân con người, có thể phân biệt rất rõ ràng. Đúng lúc này Vịt Xám kêu lên báo động. Lại là Đuôi Xồm đuổi theo con mồi với sự kiên trì không biết mệt mỏi. Thật là oan gia ngõ hẹp! Bây giờ muốn tránh mặt con cáo quả thật khó khăn kinh khủng. Phía dưới là dòng nước đang chảy xiết bởi lượng mưa vừa ập xuống ban chiều. Trước mặt là con cáo với mồi cầm hận nung nấu trong lòng. Sau lưng lại là Trống Đò với đôi mắt không thấy gì, làm sao có thể dẫn đường cho Vịt Xám...

Vịt Xám vừa lùi lại phía sau thì đụng phải Trống Đò. Cái chạm khê của Vịt Xám cũng khiến chú gà loạng choạng mất thăng bằng. Và để giữ không rơi xuống nước, Trống Đò phải bước lên phía trước theo bản năng. Thế là chú gà trống đã đứng lên mình của Vịt Xám với đôi cánh dang rộng. Vịt Xám vừa hiểu ra chuyện gì liền quyết định rất nhanh...Nó phóng ngay xuống nước không chút do dự với người bạn trên lưng...

Dòng nước chảy mạnh, phụt chốc lòi hai con ra xa với sự va đập giữa các thanh gỗ mục đang hòa mình cùng dòng chảy...

Đầu đó vang lên tiếng kêu hậm hực của Đuôi Xồm. Một lần nữa con vật hung ác lại vượt mặt con mồi...

Trống Đỏ nằm lên lưng bạn, phó mặc số phận cho Vịt Xám. Mà nó còn biết làm gì hơn khi xung quanh toàn một màu tối đen như mực. Trước sau, phải trái, đều mất phương hướng thì còn làm được gì cơ chứ!?

Dòng nước hung hãn đưa Trống Đỏ và Vịt Xám cập vào bờ bên kia của con suối. Những tảng đá nhấp nhô ngăn cản bước chân, không cho Vịt Xám trèo lên với chiếc cánh còn thương tật. Trống Đỏ thì lông mượt nước, chẳng còn sự nhanh nhẹn như lúc thường tình. Đôi bạn dìu nhau, bước cao bước thấp, len lách qua các khe đá để lên bờ.

Vừa lạnh vừa mệt, hai con tìm được chỗ khuất gió liền lăn quay ra ngủ ngay. Vịt Xám theo thói quen khi ngủ vẫn gác mỏ lên lưng, xoay về hướng ngọn gió để đề phòng. Với tư thế này, nó có thể phát giác bước chân khác lạ của các giống thú lớn ở khoảng cách rất xa.

Sáng ngày Trống Đỏ và Vịt Xám phát hiện nơi chúng đang đứng có địa thế rất hiểm trở. Lúc tối bọn chúng đã may mắn khi vô tình tìm được lối lên bờ. Bây giờ nhìn lại, cả hai đều hoảng sợ khi biết xung quanh con suối đều là những bờ đất cao, phía dưới lại toàn đá và đá, với những mỏm nhọn hướng lên trời cao. Với những bờ đất cao như thế này, nếu trượt chân rơi xuống chỉ có nước chết...

Từ hôm phát hiện ra khu vực mới, Trống Đỏ không chịu bỏ đi. Bất luận Vịt Xám có nói sao, con gà vẫn một mực lấy khu vực quanh con suối làm nơi cư trú. Ban ngày bọn chúng tha hồ đi kiếm ăn. Tối đến lại kéo nhau về cạnh con suối để ngủ. Việc này qua hơn tháng, Vịt Xám cũng hết than phiền khi quen dần với cái tổ ấm mà nó và Trống Đỏ tạo ra.

Cái cánh Vịt Xám đã lành lại. Bây giờ nó có thể bay qua bay lại, hai bên bờ con suối một cách dễ dàng. Riêng Trống Đỏ vẫn thường bay lên các tảng đá quanh con suối, với sự quan sát rất lạ mà Vịt Xám không sao hiểu được.

Rồi đến mùa trăng sáng. Cả khu vực con suối rực rỡ ánh sáng của nguyệt hăng. Trăng lung linh trên cao. Trăng in hình hình xuống dòng nước lấp lánh như được dát vàng. Như vậy nơi Trống Đỏ và Vịt Xám ở có đến hai ánh trăng. Một cái trên cao đang nghiêng đầu ngó xuống. Một cái dưới dòng suối với nét hư ảo không có bút tích nào tả nổi. Ánh sáng đẹp đến nỗi Trống Đỏ quên phứt cái bệnh quáng gà của mình. Nó cùng Vịt Xám lang thang bên bờ suối, như bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của thiên nhiên diệu kỳ...

Trong vẻ đẹp thơ mộng của rừng sâu, bất ngờ xuất hiện một cái bóng. Nó hiện ra nhanh đến nỗi cả Vịt Xám và Trống Đỏ đều không phát giác. Đến lúc cái bóng lộ rõ trong ánh trăng cũng là lúc Trống Đỏ lâm vào sự hung hiểm. Nó không hiểu chuyện gì xảy ra cho đến khi đôi hàm nghiền vào bên chân. Trống Đỏ vừa kêu lên đã thấy Vịt Xám lao đến cũng rất nhanh như cái bóng của con cáo. Vịt Xám vừa la, vừa vỗ cánh phành phạch. Nó cố tập trung mọi sức lực đánh nhau với con cáo, để Trống Đỏ có thời gian bỏ chạy. Nhưng... Trống Đỏ sao chạy được với một chân què quặt đầy máu. Nó lết người một cách khó nhọc ra đến bờ suối thì sức đã kiệt. Vịt Xám hốt hoảng, vừa la vừa lui dần đến cạnh bạn. Nó đã cố hết sức nhưng không ngăn được con cáo. Bây giờ muốn thoát được chỉ còn cách bay qua bên kia con suối. Nhưng nếu làm vậy thì Trống Đỏ chết mất...

Trống Đỏ bỗng kêu lên dữ dội:

- Quác! Quác! Bay đi... bay đi...!

Vịt Xám vừa nhắc người rời khỏi mặt đất đã thấy bóng Đuôi Xồm lao đến như một tia chớp. Nó vừa kêu lên hốt hoảng đã thấy Trống Đỏ chấp chới bay lên...

Con cáo sợ lại sổng mất con mồi nên nhảy vào vồ ngay. Nó ra tay nhanh và dứt khoát, không chút do dự... ngay cả hoàn cảnh xung quanh cũng chẳng buồn quan sát...

Lúc con cáo vồ thì Trống Đỏ lại nghiêng người, cho nên đôi hàm chạm vào người nó nhưng không cắn được. Con cáo mất đà kêu lên hoảng sợ, nhưng không ngăn được đà rơi. Người nó đập mạnh vào các mỏm đá, rồi rơi xuống dòng nước vắng vạc bóng nguyệt hăng...

Khi cuộc chiến kết thúc cũng là lúc Trống Đỏ khập khểnh đứng cạnh bên Vịt Xám. Lúc này chú vịt mới hiểu vì sao Trống Đỏ lại chọn nơi trú ngụ bên bờ con suối. Trống Đỏ đã dự tính từ trước, khi phải luôn đối

đầu với con cáo. Không giết được Đuôi Xồm thì nhất định một ngày nào đó bọn chúng sẽ trở thành miếng mồi cho con vật hung ác...

Từ ngày giết được Đuôi Xồm, Trống Đỏ và Vịt Xám nổi tiếng khắp khu rừng. Chiến công và lòng dũng cảm của chúng càng nhân lên khi thành tích đối đầu với những con thú khác gia tăng. Mèo rừng và sói cũng không làm gì được đôi bạn vì tính đoàn kết, gắn bó. Nếu nói đến sức khỏe thì Vịt Xám và Trống Đỏ không bằng những loài thú ăn thịt. Nhưng nói đến sự quả cảm, hết lòng tương trợ nhau thì chúng hơn hẳn nhiều loài.

Tình bạn của chúng từ đó như một huyền thoại lan truyền mãi trong đời sống hoang dã. Và người ta tự hỏi danh từ “Tình Bạn” có từ lúc nào, nếu như không có sự xả thân hy sinh cho nhau như Vịt Xám và Trống Đỏ. Có khi chính cách hành xử của chúng mới khai sinh ra “Tình Bạn” mà lâu lắm... lâu lắm con người mới biết đến, để gọi quan hệ giữa người với người. Nếu như đem ra so sánh thì trong quan hệ tình bạn của con người có nhiều điều đáng nói hơn. Nhưng... ở Vịt Xám và Trống Đỏ thì đâu cần phải nói nhiều, bởi chúng vốn ít lời lẽ, chỉ có hành động hết mình hy sinh cho nhau mà thôi...

Mặc cho ai nghĩ gì nói gì... Trống Đỏ và Vịt Xám cứ trung thành với cách sống của mình. Mà chúng đâu cần phải bận tâm đến điều đó, khi bên cạnh mình luôn có một người bạn, và người bạn đó mới thật sự đáng quý và đáng trân trọng biết nhường nào...

Bình Tân ngày 30.11.2011.

MacDung